

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja C. b. d.d., Z., kojeg zastupa T. V., član Uprave, protiv tuženog Povjerenika za informiranje, Z., radi poništenja rješenja o pravu na pristup informacijama, na sjednici održanoj 3. lipnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje
KLASA: UP/II-008-07/20-01/122, URBROJ: 401-01/06-20-4 od 28. 02. 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika KLASA: UP/II-008-07/20-01/122, URBROJ: 401-01/06-20-4 od 28. 02. 2020. godine, poništeno je rješenje tužitelja URBROJ: 9-1-2020 od 28. siječnja 2020. god (točka 1. izreke), odobren je H. Š. pristup informaciji o isplatama pojedinim odvjetnicima/odvjetničkim uredima/odvjetničkim društvima tijekom 2019. god. (19 stavki na kontu 2400) od strane trgovačkog društva C. b. d.d (točka 2. izreke), te se nalaže trgovačkog društva C. b. d.d da postupi sukladno točki 2. izreke rješenja u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti (točka 3. izreke).

Rješenjem tužitelja URBROJ: 9-1-2020 od 28. siječnja 2020. godine odbijen je zahtjev H. Š. za pristup informaciji o ukupnim isplatama svim odvjetnicima u 2019. godini.

Osporeno rješenje tuženika tužitelj osporava tužbom zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Oспорava zaključak tuženika da su sredstva kojima raspolaže javna sredstva te da se u konkretnom slučaju ne može raditi o poslovnoj tajni.

U obrazloženju svojih navoda ističe u bitnom da je kreditna institucija te da je njegovo poslovanje regulirano Zakonom o kreditnim institucijama i Zakonom o trgovačkim društvima, da se primljeni depoziti ne mogu smatrati „javnim sredstvima“ u smislu Zakona o pravu na pristup informacijama te da je zaključak tuženika da se u predmetnom slučaju radi o javnim sredstvima potpuno pogrešan. Nadalje obrazlaže da se na njegovo poslovanje primjenjuju odredbe Zakona o bankovnoj tajni te da ga nalog da omogući pristup traženoj informaciji

stavlja u nepovoljniji položaj u sferi zaštite poslovne tajne u odnosu na ostale kreditne institucije čiji osnivač ili vlasnik nije (direktno ili indirektno) Republika Hrvatska. Također ističe da danas zatražena informacija sadrži osobne podatke budući se traži informacija o isplatama po pojedinom odvjetniku.

Stoga predlaže Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporeno rješenje te da odbije zahtjev podnositelja, podredno, da predmet vrati tuženiku na ponovno odlučivanje, uz naknadu troškova postupka.

Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti ostaje kod navoda iz pobijanog rješenja. Navodi da je u pobijanom rješenju jasno i detaljno obrazložio zbog čega smatra da se u predmetnom slučaju radi o raspolaganju javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. ZPPI-a. Nadalje navodi da je tužitelj tijelo javne vlasti u smislu članka 5. stavka 1. točke 2. ZPPI-a te da postupanje u skladu s tim zakonom nikako ne može predstavljati dovođenje u neravnopravni položaj. Također osporava da ugovori s odvjetnicima predstavljaju poslovnu tajnu iz razloga što se podaci o isplatama odvjetnicima ne mogu smatrati poslovnom tajnom u smislu članka 19. Zakona o zaštiti tajnosti podataka. Obrazlaže da zahtjevom za pristup informacijama nisu traženi ugovori te da ugovor niti ne može biti samostalna pravna osnova za proglašenje poslovne tajne. Ističe da informacija o raspolaganju javnim sredstvima uključuje podatak o iznosu i osobi kojoj je iznos isplaćen da ime i prezime osobe kojoj je iznos isplaćen ne može predstavljati zaštićen osobni podatak te da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. U prilog osovanosti svojih zaključaka poziva se na praksu suda koja u cijelosti potvrđuje ovakve stavove tuženika.

Predlaže Sudu da odbije tužbeni zahtjev potvrdi pobijano rješenje.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama zahtjeva iz tužbe pri čemu Sud nije vezan razlozima tužbe, Sud nalazi da je tuženik pravilno postupio kada je uvažio žalbu zainteresirane osobe protiv uvodno citiranog rješenja tužitelja i time nije povrijedio zakon tužitelju na štetu.

Naime, kako to proizlazi iz spisa predmeta dostavljenog ovom Sudu uz tužbu i odgovor na tužbu, H. Š. je zahtjevom od 3. siječnja 2020. zatražio pristup informaciji o ukupnim isplatama svim odvjetnicima pojedinačno u 2019. godini koju je tužitelj odbio s obrazloženjem da se radi o informacijama koje predstavljaju poslovnu tajnu odnosno da su zaštićene zakonom kojim se uređuje zaštita osobnih podataka, pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točke 2. u vezi s člankom 15. stavkom 2. točkama 2. i 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj: 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI).

Protiv rješenja tužitelja korisnik je izjavio žalbu koju je tuženik usvojio te osporenim rješenjem naložio tužitelju da omogući H. Š. pristup traženim informacijama.

Naime, tuženik je uvidom u sudski registar za T. C. b. d.d., OIB ... utvrdio da je jedini dioničar navedenog društva Državna agencija za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka, da je Odlukom Glavne skupštine od 13. rujna 2000. godine C. b. d.d. izvršila emisiju novih zamjenskih dionica koje su upisane i uplaćene obveznicama Državne agencije za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka u ukupnom iznosu od 553.500.000,00 kn od čega iznos od 348.900.000,00 kn u visini potencijalnih gubitaka, a iznos od 204.600.000,00 kn za neophodno potrebnu početnu dokapitalizaciju banke.

Uz to je utvrđeno da su sve dionice u visini izvršene dokapitalizacije predane u vlasništvo Državne agencije za osiguranje štednih uloga i dokapitalizaciju banaka, sukladno Odluci o sanaciji i restrukturiranju C. b. d.d. (Narodne novine, broj: 98/99 i 53/00). Temeljem citirane Odluke povećan je temeljni kapital banke dokapitalizacijom od strane Državne

komisije za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka koja je i jedini dioničar navedene Banke.

Odredbi članka 2. i 3. Zakona o Državnoj agenciji za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka (Narodne novine, broj: 44/94. – 15/13.) propisano je da je osnivač Agencije država koja jamči za njene obveze, a u državnom se proračunu osiguravaju potrebna sredstva, pored ostalog, i za sanaciju banaka.

Slijedom navedenog, tuženik je pravilno zaključio da se u konkretnom slučaju radi o potrošnji sredstava tijela javne vlasti što predstavlja raspolaganje javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. ZPPI za koju se podrazumijeva postojanje javnog interesa, a koje su dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa.

U odnosu na tvrdnje tužitelja vezane uz interes zaštite osobnih podataka fizičkih osoba koje obavljaju samostalnu djelatnost odvjetništva valja navesti da je tuženik također pravilno ocijenio da podaci o iznosu te imenu i prezimenu osobe kojoj je iznos isplaćen ne predstavljaju zaštićene osobne podatke. Kako je već navedeno, informacije o raspolaganju javnim sredstvima trebaju biti dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti, stoga tužitelj nije mogao primijeniti odredbu članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI-a kao temelj za odbijanje korisnikovog zahtjeva.

Također, nije bilo razloga za ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 2. ZPPI-a jer informacije o isplatama odvjetnicima ne predstavljaju poslovnu tajnu u smislu članka 19. stavka 1. Zakona o tajnosti podataka (Narodne novine, broj: 79/07), kako je to pravilno obrazložio i tuženik.

Slijedom navedenog, prema ocjeni ovog Suda osporeno se rješenje temelji na pravilno i u potpunosti utvrđenom činjeničnom stanju na koje je pravilno primjenjeno mjerodavno materijalno pravo, uz valjano i razložno obrazloženje pa stoga nije bilo zakonske osnove za uvažavanje tužbenog zahtjeva.

Trebalo je stoga, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izeci.

Odluka o troškovima spora temelji se na odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a.

U Zagrebu 3. lipnja 2020.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Mirjana Juričić, v.r.